

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ

**Τότε που
κρύψαμε
έναν
άγγελο**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις Μεταίχμιο Μάρτιος 2024

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ

Κατερίνα Λελούδη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Κατερίνα Βερούτσου

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Δήμητρα Μηλιώρη

ISBN 978-618-03-3679-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83679

Κ.Ε.Π. 5885 Κ.Π. 19106

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
και Αγγελική Δαρλάση

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ

ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΚΡΥΨΑΜΕ
ΕΝΑΝ ΑΓΓΕΛΟ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Στην Αγάθη
και στη μνήμη της γιαγιάς μας Αγγελικής

Ευχαριστώ τον Χρήστο,
τον Μάξιμο και τον Κωνσταντή

«ω, μη θυμάσαι, μη θυμάσαι – ο κόσμος είναι ένα παιχνίδι κι εγώ πούμε
ότι κέρδισες, τι θα βγει;
Θυμήσου καλύτερα τότε που ήμασταν παιδιά και μας
ήταν όλα άγνωστα
μα τόσο οικεία».

Τάσος Δειβαδίτης, *Μικρό βιβλίο για μεγάλα όνειρα,*
«Ιστορίες για το χειμώνα»

Η βροχή που έπεφτε ήταν πολύ δυνατή. Λες κι ο Θεός είχε αποφασίσει να κρεμάσει μια νερένια κουρτίνα από τον ουρανό· μια κουρτίνα που, αντίθετα με τις κανονικές, δεν μπορούσες να την παραμερίσεις για να δεις τι υπάρχει πίσω της. Αναγκαστικά, λοιπόν, βλέπαμε τα πάντα να παραμορφώνονται από τα μικροσκοπικά καλειδοσκοπία της μαγικής εκείνης βροχής.

Μάλλον αυτός ήταν ο λόγος που κανένας μας δεν τον είδε να πέφτει: Μας είχε εμποδίσει η βροχή. Κανένας μας, εκτός από τη Ραλλού. Μόνο εκείνη τον είχε δει, την αλήθεια πρέπει να την πούμε! Αλλά η Ραλλού ήταν πολύ συνεσταλμένο παιδί από τη φύση της και μιλούσε ελάχιστα ή και καθόλου. Έτσι κι εμείς ήμασταν συνηθισμένοι να μην της πολυδίνουμε σημασία. Όταν, λοιπόν, γύρισε και με τα μεγάλα της μάτια μάς κοίταξε πολύ προσεκτικά και πολύ σοβαρά είπε: «Μόλις είδα έναν άγγ...γγελο να π...πέφτει στη γη. Τον π...παρέσυρε η βροχή μάλλον», εμείς ίσα που της ρίξαμε μια φευγαλέα ματιά και μετά γυρίσαμε, αφηρημένοι, ο καθένας μας στο δικό του κομμάτι τζάμι, για να μη χάσουμε το μέτρημα στις σταγόνες.

Αυτό ήταν το παιχνίδι που παίζαμε περιμένοντας να κοπάσει η μπόρα: Μετρούσαμε τις σταγόνες της βροχής.

Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε, άλλωστε; Ο δάσκαλος μας το είχε ξεκαθαρίσει: μπάλα στην τάξη ούτε κατά διάνοια. Και η αυλή μας, ως συνήθως, ήταν λίμνη. Έτσι κι εμείς, αφού είχαμε παίξει κρεμάλα, είχαμε πει διάφορα ανέκδοτα κι είχαμε πειράξει χίλιες φορές και βάλει τον Τότο για το καπέλο του, για τη σκισμένη του τσάντα, για τον θείο του τον απατεώνα, κι αφού αυτός μας είχε βρίσει χίλιες φορές και βάλει, μας είχε βγάλει άλλες τόσες τη γλώσσα κι είχε απειλήσει, δείχνοντάς μας τις γροθιές του, ότι θα μας έριχνε στο χώμα να φάμε λάσπη, είχαμε πια βαρεθεί και καθόμασταν κατσουφιασμένοι με κολλημένες τις μύτες μας στα τζάμια να χαζεύουμε τη νερένια κουρτίνα. Τότε κάποιος είχε μια πολύ καλή ιδέα, νομίζω πως ήταν ο Ματία – αλλά, τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, δύσκολο να ήταν αυτός, γιατί όλο βλακείες λέει! Η ιδέα ήταν να μετράει ο καθένας πόσες στάλες έπεφταν στο τζάμι που είχε μπροστά του. Όποιος μάζευε τις περισσότερες στο τζάμι του θα ήταν ο νικητής. Αρχικά μας είχε αρέσει πολύ η ιδέα κι είχαμε πέσει με τα μούτρα στο μέτρημα.

– Εκατό.

– Εκατόν μία.

– Εκατόν είκοσι.

– Διακόσιες.

– Σιγά, ρε. Πότε έφτασες στο διακόσια!

– Έφτασα.

- Ψεύτη!
- Ποιον είπες ψεύτη, ρε;
- Εκατόν πενήντα έξι!
- Εσένα είπα ψεύτη, ρε απατεώνα.
- Εκατόν εξήντα εφτά!
- Σκάστε, γιατί με μπερδεύετε!
- Εσύ να σκάσεις!
- Ίσως να ήταν η βροχή κι η μελαγχολία...
- Τετρακόσιες!
- ...ίσως η πείνα κι η ανία...
- Πεντακόσιες!
- ...πάντως, για ώρα πολλή καθόμασταν με τις μύτες κολλημένες στο τζάμι και μετρούσαμε αδιάκοπα.
- Εφτακόσιες!... Ουφ!
- Είχαμε συμφωνήσει να μη μετράμε δυνατά παρά μόνο όταν φτάναμε στις εκατοντάδες. Κι είχαμε σιωπηλά αποδεχτεί ότι θα ήμασταν τίμιοι κι ειλικρινείς.
- Χίλιες!
- Ναι, καλά. Σε πιστέψαμε τώρα!
- Αλήθεια λέω.
- Άσε, ρε!
- Ό,τι και να λέτε εσείς, εγώ νίκησα!
- Ποιος το λέει;
- Εγώ το λέω. Αφού είπαμε... όποιος φτάσει πρώτος στο χίλια.

– Πότε το 'παμε; Εγώ δε θυμάμαι κάτι τέτοιο.

– Α, ρε ζαβολιάρη.

Σε άλλη περίπτωση θα είχαμε πιαστεί στα χέρια, αλλά ήταν ακριβώς εκείνη τη στιγμή που η Ραλλού είπε θλιμμένα, αλλά πολύ σοβαρά, την καταπληκτική κι απίστευτη φράση που, όπως αποδείχτηκε αργότερα, έμελλε ν' αλλάξει τη ζωή μου· ότι δηλαδή είχε δει έναν άγγελο να πέφτει στη γη παρασυρμένο από τη βροχή.

Θυμάμαι πολύ καλά ότι την είχαμε κοιτάξει προβληματισμένοι, αλλά μόνο για λίγα δευτερόλεπτα – δεν της δίναμε ποτέ παραπάνω σημασία.

Αμέσως μετά γυρίσαμε και πάλι στο μέτρημα· εμείς δεν είχαμε δει τίποτα τέτοιο!

– Τι μετράμε; Βαρέθηκα.

– Κι εγώ βαρέθηκα.

– Αφού είπαμε, νίκησα. Έφτασα στο χίλια.

– Όλο κάτι τέτοια φανταστικά βρίσκεις και λες!

– Αλήθεια λέω.

– Πότε, ρε, έφτασες κιόλας στο χίλια;

– Έφτασα. Ας έφτανες κι εσύ.

– Εγώ, πάλι, λέω πως δεν υπάρχουν άγγελοι.

– Αν θες να σου αστράψω καμιά... τότε να δεις αγγελάκια!

– Αν υπάρχουν, τότε σίγουρα έχουν κάτσει γύρω γύρω στα σύννεφα και κάνουν διαγωνισμό κατουρήματος, είπε τότε πολύ σοβαρά ο μικρούλης Έντι με τη μύτη κολλημέ-

νη στο τζάμι, κοιτάζοντας τον ουρανό – μα τι περίμενε να δει αυτό το παιδί;

Βέβαια, για να πω όλη την αλήθεια, ούτε εμείς είχαμε αντισταθεί στον πειρασμό και ρίξαμε μια κλεφτή ματιά προς τα πάνω κι αμέσως μετά αρχίσαμε να χαχανίζουμε και να λέμε ότι «Αυτός ο Έντι μερικές φορές έχει απίστευτες ιδέες, πού τα βρίσκει και τα λέει;». Η Ραλλού δεν είπε τίποτε άλλο. Μόνο εκείνη τη φράση –τις δύο φράσεις, για την ακρίβεια– κι απλώς συνέχιζε να κοιτάζει έξω, προσπαθώντας να δει πέρα από τη νερένια κουρτίνα.

Εμείς τότε αρχίσαμε να ψάχνουμε κάποιο άλλο παιχνίδι, γιατί είχαμε αποφασίσει ότι το παιχνίδι με τις σταγόνες της βροχής ήταν τελικά μια πολύ μεγάλη βλακεία – και, τώρα που το σκέφτομαι, σίγουρα ο Ματία το είχε προτείνει, γιατί αυτός ήταν που έλεγε τις μεγαλύτερες βλακείες απ' όλους μας. Πάνω στην ώρα που ήμασταν έτοιμοι να πλακωθούμε από βαρεμάρα, αλλά βαριόμασταν ακόμα κι αυτό να κάνουμε, τόσο πολύ ταλαιπωρημένοι αισθανόμασταν, μπήκε ξαφνικά στην τάξη ο δάσκαλος και μας είπε ότι η βροχή είχε ηρεμήσει κάπως και μπορούσαμε να φύγουμε προσεκτικά· έτσι κι αλλιώς, έμοιαζε ότι δεν πρόκειται να ανοίξει ποτέ ο καιρός!

Ντυθήκαμε σιωπηλά, ήμασταν όλοι σαν υπνωτισμένοι, λες κι η μονοτονία της βροχής είχε μπει μέσα μας· ακόμα κι ο δάσκαλος το πρόσεξε, γιατί είπε: «Αν είναι έτσι, ας βρέχει

συχνότερα», αλλά σίγουρα δεν το εννοούσε, επειδή ήξερε ότι η βροχή στα μέρη μας ήταν ένα πράγμα πολύ σπάνιο.

Μόνο η Ραλλού κι ο Έντι δεν είχαν κουνηθεί εκατοστό και στέκονταν ακόμη μπροστά στο παράθυρο – η Ραλλού κοιτούσε πέρα μακριά κατά τα χωράφια κι ο Έντι τον ουρανό. Ο Τότο, που τόση ώρα τούς παρατηρούσε, φόρεσε στραβά το καπέλο του, πήγε δίπλα τους, κι αφού έριξε από μια αδιάφορη ματιά πρώτα στη Ραλλού και μετά στον Έντι, γύρισε το ίδιο αδιάφορα προς το παράθυρο και με ιδιαίτερη έμφαση, σαν να έλεγε κάτι πολύ σοφό, είπε:

– Ω, ρε μάγκα μου! Αυτό κι αν είναι κατούρημα!

Η Ραλλού γύρισε και τον κοίταξε με εκείνο το γνωστό της ήρεμο και μόνιμα απορημένο, υγρό βλέμμα· αλλά για μια φορά ακόμα δεν είπε λέξη! Ο Τότο τής έσκασε ένα μισοκακόμοιρο χαμόγελο και, χτυπώντας το γείσο από το καπέλο του σε ένδειξη χαιρετισμού, φορτώθηκε τη σκισμένη του τσάντα κι έκανε μεταβολή προς την πόρτα.

– Ω, ρε μάγκα μου... αν είναι, λείει! είπε τότε ο Έντι κι έσκασε στα γέλια.

Στη συνέχεια πετάχτηκε σαν ελατήριο και με μια κίνηση-αστραπή έβαλε το μπουφάν του, τον σκούφο του και, περνώντας το λουρί της τσάντας του στον αριστερό του ώμο, βγήκε τρέχοντας στον διάδρομο, παριστάνοντας το αυτοκίνητο που γκαζώνει:

– Βουμ, βουμ, ββββββββουουουουμμμμμ.

Πάντα έτσι έκανε ο Έντι και πια το είχαμε συνηθίσει. Δε μας έκανε καμία εντύπωση.

– Έντι, πρόσεξε μη γλιστρήσεις, σε παρακαλώ πολύ, φώναξε ο δάσκαλος, αλλά ο Έντι ήταν ήδη στην άλλη άκρη του διαδρόμου και στοίχημα ότι δεν είχε ακούσει λέξη.

Ο δάσκαλος έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό κι αμέσως μετά γύρισε στη Ραλλού:

– Άντε, κορίτσι μου, ντύσου κι εσύ, είπε σχεδόν ξέπνοα. Έχεις δρόμο μπροστά σου. Έχεις ομπρέλα τουλάχιστον;

Η Ραλλού σήκωσε τους ώμους, σαν να ήθελε να πει: «Πού να τη βρω εγώ την ομπρέλα;».

Ο δάσκαλος άφησε έναν ακόμα βαθύ αναστεναγμό. Έμοιαζε τόσο ανήμπορος. Τότε γύρισε προς τη μεριά μου:

– Θα μου κάνεις τη χάρη, Σέργιε, να πάτε μαζί στα σπίτια σας; Κοντά δε μένετε; Να την προσέχεις, γιατί βρέχει και...

Άφησε τη φράση του μισοτελειωμένη. Φαινόταν ακόμα πιο ανήμπορος.

Αυτό ήταν! Εκείνη η κίνηση του δασκάλου, να γυρίσει προς το μέρος μου δηλαδή, κι εκείνες οι φράσεις του ήταν που τα αλλάξαν όλα. Εκείνη η κίνηση κι εκείνες οι φράσεις νομίζω ότι ήταν η αρχή για όσα απίστευτα μου συνέβησαν μετά. Δεν ξέρω αν το έχετε σκεφτεί κι εσείς... υπάρχουν κάποια πολύ απλά πράγματα στη ζωή μας, τόσο μικρά και ασήμαντα, που όμως μπορεί να την αλλάξουν για πάντα.

Έτσι συνέβη κι εκείνη τη μέρα. Αν ο δάσκαλος δε μου είχε ζητήσει να γυρίσω με τη Ραλλού στο σπίτι, τίποτε απ' όλα όσα έζησα δε θα είχα ζήσει. Σιγά μη σκεφτόμουν εγώ ποτέ να γυρίσω παρέα με τη Ραλλού! Καταρχήν, ήταν κορίτσι και, κατά δεύτερον, ήταν μικρότερή μου.

Η Ραλλού, χωρίς καμία εμφανή αντίδραση από τη μεριά της για το αν συμφωνούσε ή διαφωνούσε με τον δάσκαλο, φόρεσε το πανωφόρι της. Ήταν ένα φθαρμένο παλτό σε ποντικί χρώμα, τουλάχιστον ένα νούμερο μεγαλύτερο: Τα μανίκια του κάλυπταν τα χέρια της και το στρίφωμά του έφτανε μέχρι και πιο κάτω από τους αστραγάλους της, σχεδόν το πατούσε· μου θύμιζε τον μανδύα που κάποτε είχα δει σε μια εικόνα να φοράει ένας βασιλιάς: Ήταν τόσο μακρύς, που χρειαζόταν τουλάχιστον ένας ακόλουθος να τον κρατάει, ώστε ο βασιλιάς να μπορεί να περπατάει ή ακόμα και να κάθεται. Αυτό σκεφτόμουν και φαντάστηκα τον εαυτό μου ως ακόλουθο της Ραλλούς να της κρατάω το παλτό για να μην το πατήσει και πέσει. Στη σκέψη αυτή χαμογέλασα ειρωνικά. Αλλά το μόνο που είπα ήταν:

– Άντε, μικρή. Μη μας πιάσει κι η νύχτα.

Πήραμε τις τσάντες μας και βγήκαμε από την τάξη. Ο δάσκαλος μας ξεπροβόδισε σιωπηλός ως την εξώπορτα.

Λίγο πριν βγούμε στην αυλή του σχολείου, μας φώναξε:

– Παιδιά... Να μου υποσχεθείτε ότι θα προσέχετε. Θα προσέχετε τους εαυτούς σας κι ο ένας τον άλλο!

Κι εγώ κι η Ραλλού γυρίσαμε και τον κοιτάξαμε λίγο πριν μπούμε στη βάρκα με την οποία θα διασχίζαμε την αυλή. Κουνήσαμε καταφατικά το κεφάλι κι εκείνος σηκωσε το χέρι να μας αποχαιρετίσει, λες και φεύγαμε ταξίδι.

Τι περίεργο! Δες κι ήξερε ότι δε θα βλεπόμασταν ποτέ ξανά...

* * *

«Μόλις είδα έναν άγγελο να πέφτει από τον ουρανό. Μάλλον τον παρέσυρε η βροχή» είπε η Ραλλού, αλλά ως συνήθως δεν της δώσαμε σημασία – με τον Τότο ήμασταν απασχολημένοι να μετράμε τις σταγόνες της βροχής. Την επόμενη μέρα τον βρήκαμε μέσα στα καλαμποκοχώρα...

Τέσσερα χωριά (της Ανατολής, της Δύσης, του Βορρά και του Νότου), ένα σχολείο στη μέση του πουθενά, τα καλαμποκοχώρα, τρία δέντρα, άνυδρα τοπία, ένα τσίρκο με τρύπια τέντα συνθέτουν το σκηνικό της ιστορίας.

Ένας δάσκαλος που ονειρεύεται ένα καλύτερο μέλλον για τα παιδιά, ένας απατεώνας βίαιος θεός που αναζητά έναν θησαυρό, ένας αστυνόμος που παίζει κρυφά βιολί, ο διευθυντής ενός τσίρκου που εξαιτίας μιας μπανανόφλουδας άλλαξε η ζωή του, μια ακροβάτισσα, μια βιβλιοθηκονόμος κι ένας τυφλός ποιητής που κλέβουν βιβλία είναι κάποιοι από τους μεγάλους οι οποίοι άλλοτε αποδεικνύονται σύμμαχοι και άλλοτε εχθροί στην προσπάθεια τριών παιδιών να σώσουν έναν πληγωμένο πρόσφυγα τ' ουρανού.

Μια ιστορία δρόμου και μαγικού ρεαλισμού, με σχεδόν κινηματογραφικό σασπένς που καθηλώνει και με απόκοσμη ατμόσφαιρα που γοητεύει. Δράση και λυρισμός συνδυάζονται και δημιουργούν μια βαθιά ουμανιστική, αντιπολεμική ιστορία.

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΦΗΒΙΚΟΥ-ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
GREEK IBBY – ΚΥΚΛΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ**

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ

ISBN: 978-618-03-3679-5

9 786180 336795

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83679

metaixmio.gr